

וְאוֹקְמוּהָ נֶפֶשׁ תְּחִילָה סֶתֶם וביאור החברים דהיינו נפש מזו"ן הנקראים חיה סתם. **וַיִּמַּהְהוּא חוֹלְקָא יְרִית דְּדוּד מְלָכָא, וְאַתְקָשֶׁר בְּקִשׁוּרָא עֲלָאָה** ומנפש זו ירש דוד המלך את נפשו וע"י עבודתו נתקשר בקשר עליון שהוא ז"א וקיבל ממנו בחינת רוח, **וְאַחֲסִין מְלַכּוּתָא, כְּמַה דְּאַתְמֹר** וירש את המלכות כמו שמבואר. **וַיְבַגֵּין כַּד וְהִיתָה נֶפֶשׁ אֲדוּנִי צְרוּרָה בְּצְרוּר הַחַיִּים** ולכן כתוב שאמרה אביגיל לדוד המלך והיתה נפש אדני צרורה וכו' וצרור היינו מלשון קשור כי נקשרה נפשו של דוד המלך שהיתה מבחינת המלכות ברוח שהוא בחינת ז"א שבו צרור החיים והיינו מוחין מהבינה הנקראת חיים **וְהָא אוֹקְמוּהָ דְנֶפֶשׁ אֶתְקָשֶׁר** (דף כ"ה ע"א) **בְּרוּחַ, וְרוּחַ בְּנִשְׁמָה, וְנִשְׁמָה בְּקוֹדֶשָׁא בְּרִידָה הוּא** וכבר ביארוה שהנפש קשור ברוח ורוח בנשמה והנשמה בקוב"ה כי היא נקשרת ועולה למ"ן במלכות והיא מעלה אותה למ"ן לז"א. **זְכָאָה חוֹלְקִיהָ מֵאַן דְּיְרִית יְרוּתָא דָּא עֲלָאָה** אשרי חלקו של מי שירוש ירושה עליונה זו וזוכה לקבל כל חלקי נר"ן שלו.

הרשעים שלא זוכים לתקן עצמם בעוה"ז עליהם נאמר נפש אויבך יקלענה בתוך כף הקלע

וְוִי לְאִינוּן רְשִׁיעֵיָא דְנִפְשָׁאן דְלַהּזוֹן לָא זְכָאֵן בְּעֲלָמָא דִּין, כָּל שְׂכֵן בְּעֲלָמָא דְאַתִּי אוי להם לאותם הרשעים שנפשם לא זוכה ליתקן ולהתקשר בקוב"ה כאן בעוה"ז וכל שכן שלא זוכה לכך בעולם הבא. **עֲלִיָּהּוּ פְּתִיב** עליהם כתוב (שמואל א כה) **וְאַתְ נֶפֶשׁ אִיבִידָה**

הלימוד היומי

יִקְלַעְנָה בְּתוֹךְ כַּף הַקֶּלֶעַ. שפירושו **דִּאֲזִלְן וְשִׁטְאן בְּעֶלְמָא,**
וְלֹא אֲשַׁבְּחֵן אַתְר לְנִיּוּחָא, לְאֵתְקִשְׂרָא בִּיהַ שְׁפִירוּשׁוֹ, שִׁנְפִּשׁוּ
הולכת ומשוטטת בעולם ומסורה בידי מלאכי חבלה ולא מוצאת מקום לנוח ולהתקשר בו,
וְאִסְתַּאבְּן (נ"א וְאֲשַׁתְּאָבְּן) **בְּנֹו סִטְרָא דְּמִסְתַּאבּוּתָא** וּנְפִשׁוֹ נִשְׁאֲבַת
בתוך צד הטומאה ונטמאת שם, **וְכִרְוֹזָא קִאֲרִי וְאִמֵּר** והכרוז קורא ואומר
עליהם, **נְפִשׁ כִּי תִמְעוֹל מֵעַל בִּיהוָה מִקְדָּשׁ יְהוָה טִמְאָה** ועל
ידי חטאייה את מקדש ה' טמא, שהוא יסוד דמלכות שמשם בחינת הנפש. **דִּהָא**
בְּקִדּוּשָׁה לֹא עָיִל, וְלֹא אֵתְכַלִּיל שהרי זה לא נכנס בפנימיות הקדושה
ולא נכלל בה אפילו בחיצוניותה. **וְאִינּוֹן מִזִּיקֵי עֶלְמָא, בְּגִין**
דְּמִתְדַבְּקֵן בְּהוֹ, וּמִסְתַּאבְּן ורשעים אלו הם מזיקים את העולם לפי שהם
מתדבקים בס"א ונטמאים.

רְבִי יִצְחָק, אָמַר הָא אִוְקְמוּה נְפִשׁ לבאר מה שנאמר והיתה נפש
אדוני צרורה בצרור החיים הרי כבר ביארו החברים נפש היא בחינת המלכות,
פַּד מִתְעַטְרָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּמִלְכָּא קְדִישָׁא וכאשר מתעטרת
כנסת ישראל בחינת המלכות במלך הקדוש ז"א, **אֵתְעַטֵּר וְאִקְרִי צְרוּרָא**
דְּחַיִּי אז היא מתעטרת ונקראת צרור החיים, **בְּגִין דְּבִיהַ אֵתְקִשְׂר כְּלָא**
כי בה מתקשר כל שפע החיים של ז"א וזהו והיתה נפש שהיא בחינת שם אדנ"י והיא נפש
של דוד מתעטרת ונקשרת בז"א מלכו של עולם ועל ידי כן תהיה היא עצמה צרור החיים.

והיתה נפש שהיא בחינת שם אדנ"י והיא נפשו של דוד מתעטרת ונקשרת בו"א מלכו של עולם ועל ידי כן תהיה היא עצמה צרור החיים

רְבִי אֱלֶעָזֶר אָמַר, שְׂכִינָתָא כַּד נִטְלָא, בְּאַבְהָתָא נִטְלָא

כאשר השכינה נוסעת ומנהגת את העולם היא מנהגת אותם בכח האבות שהם

חג"ת, **הָדָא הוּא דְכְתִיב, (שמות יד) וַיִּסַּע מִלֶּאךְ הָאֱלֹהִים**

תְּהוֹלֵךְ וְגו'. וזה שכתוב ויסע מלאך האלהים היא השכינה. ההלך לפני מחנה

ישראל והיינו שנוסעת להנהיג את עם ישראל בכח האבות שהם חג"ת הרמוזים בפסוקים

ויסע ויבא ויט.

שם ע"ב הקדוש היוצא מהפסוקים ויסע ויבוא ויט משבר הרים ומשבר סלעים

רְבִי אַבָּא אָמַר, כֹּלָא אֲתַעְבִּיד חַד עֲטָרָא, בְּגִין

דִּיתַעְטֵר בְּחֵדָא, כל אלו הג' פסוקים ויסע ויבא ויט נעשים עטרה אחת

כדי שהשכינה תתעטר בהם כאחד **וַיִּשְׁמָא קְדִישָׁא אֲתַחֲזִי בְּגוּוֹיֵיהוּ** ושם

ע"ב הקדוש נראה בתוכם והיא מתעטרת בו (ס"א בגוויני). **בְּהָהִיא שַׁעֲתָא,**

אַקְרִי (שיר השירים ב) בְּתַפּוּחַ בַּעֲצֵי הַיַּעַר כֵּן דוּדֵי בֵּין הַבְּנִים

ובאותו הזמן היא נקראת כתפות בעצי היער כן דודי בין הבנים, שיש בו כמה גוונים כך

המלכות המתעטרת בין חג"ת שהם כמה גוונים כי החסד לבן והגבורה אדם והתפארת ירוק.

וְהוּוּ חֲמָאן יִשְׂרָאֵל זִיו יִקְרָא עֲלָאָה נָטִיל קַמֵּייהוּ וכשהיתה

השכינה הולכת לפני מחנה ישראל היו רואים ישראל את זיו הכבוד העליון הולך לפניהם,

וְדָא הוּא דְתַנִּינָן וזהו ששנינו, (דברים ד) **וַיֹּצִיאֲךָ בְּפָנָיו בְּכַחוֹ**

הלימוד היומי

הַגְּדוֹל מִמְּצָרִים. אֲלֵינִי אֲבָהָתָא ובפסוק זה נרמז לכל האבות כי 'בפניו' היינו יעקב בחינת הת"ת 'בכוחו' היינו גבורה דיצחק 'הגדול' היינו חסד דאברהם, וּבְגִינִי כִּדְּ הָאִי שְׁמָא מִתְּבַר טוֹרִין, וּמִתְּבַר טְנָרִין ולכן שם ע"ב הקדוש היוצא מהפסוקים ויסע ויבא ויט משבר הרים ומשבר סלעים והיינו שמשבר כל כוחות החיצונים דס"מ ובת זוגו לילי"ת, וְאִית בֵּיהּ לְטַב וּלְבִישׁ זַפָּאָה חוֹלְקֵיהוֹן דִּישְׂרָאֵל ויש בו סגולה להיטיב לישראל ולהרע לאויביהם אשרי חלקם של ישראל.

החוטא היה טהור ונטמא כך מביא עז שהוא טהור שמוחה על דינים עזים תָּא חֲזִי, עִז לְקָרְבָּנָא, אִמָּאֵי בא וראה מה שיש להקשות למה מביאים עז לקרבן. וְהָא אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, עִז שְׁמָא דִּילֵיהּ גָּרִים לְאוּלֵיהּ מִן שְׁמִיהּ דִּדָּא סְטָרָא בִישָׁא זִינָא בִישָׁא הוּא והרי אמר רבי שמעון שהעז השם שלו גורם שנלמד משמו שהוא עז ומורה על דינים עזים וקשים והוא צד הרע ומינו רע וא"כ למה מקריבים ממנו קרבן. אֲלָא הֲכִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, דָּא בְּעֵי לְקָרְבָּא אלא כך ביאר רבי שמעון את העז אנו צריכים להקריב, דִּדָּא אִי אַעֲבַר עֲלֵיהּ רוּחָא דְמִסְאֲבָא, אוֹ אֲתַעֲסַק בֵּיהּ שהרי אם עבר על האדם רוח טומאה או התעסק בטומאה וחטא בה הֵאִי עִז קָרְבָּנִיהּ בְּתַהוּא גְּוֹוְנָא דְאִיהוּ חֲטִי בֵּיהּ דוקא העז הוא הקרבן שצריך להביא כדי שיהיה הקרבן באופן שחטא בו כי כמו שהוא היה טהור